

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr.123.865 van 6 oktober 2003
in de zaak A. 102.255/XIV-2829.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat J.-P. VIDICK,
 kantoor houdende te 1090 BRUSSEL,
 Augustijnenstraat 67

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door:
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Sierraleoonse nationaliteit, op 22 maart 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing 20 februari 2001 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot bevestiging van de beslissing van 11 maart 1999 van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 februari 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 4 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 31 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 maart 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DRION, die loco advocaat J.-P. VIDICK verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten.

Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 15 december 1998 en zich vluchteling verklaart op 17 december 1998; dat op 11 maart 1999 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 9 juni 1999 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt doch op 14 april 2000 zijn eigen beslissing intrekt; dat op 20 februari 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de voornoemde beslissing van 11 maart 1999 van de minister van Binnenlandse Zaken opnieuw bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt luidt:

“Vooreerst dient te worden benadrukt dat de Commissaris-generaal herhaalde pogingen heeft ondernomen om betrokkene te horen, opdat een gemotiveerde beslissing zou kunnen worden genomen. In dit verband kan gewezen worden naar de oproepingen van 13 april 1999 en 7 mei 1999 waarop betrokkene telkens replikeerde met een medisch attest, waarin de ziekte die het haar onmogelijk maakte op het interview aanwezig te zijn niet werd gespecificeerd. Uit het dossier blijkt dat betrokkene in haar verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep (dd. 15 maart 1999) en in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (dd. 29 maart 1999) geen precieze, noch een omstandige uiteenzetting gaf van de elementen waarop haar asielaanvraag is gesteund, zodat de Commissaris-generaal genoodzaakt was om een bevestigende beslissing van weigering van verblijf overeenkomstig artikel 52, paragraaf 2, alinea 4 van de Vreemdelingenwet te nemen. Op 29 juni 1999 diende betrokkene een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bevestigende beslissing van verblijf van de Commissariaat-generaal bij de Raad van State in. Dit verzoek tot schorsing werd door de Raad bij arrest nr. 86.020 van 16 maart 2000 ingewilligd, waarna het Commissariaat-generaal op 14 april 2000 overging tot intrekking van de bevestigende beslissing.

Betrokkene werd bij aangetekende brief met ontvangstbewijs van 20 november 2000 opnieuw door de Commissaris-generaal opgeroepen om haar asielmotieven op 7 december 2000 op het Commissariaat-generaal te komen uiteenzetten of deze schriftelijk over te maken. Betrokkene maakte via haar raadsman op 8 december 2000 een medisch attest over waaruit moet blijken dat ze niet in staat is om zich op het interview voor het Commissariaat-generaal aan te bieden.

Aangezien betrokkene zonder geldige reden binnen de maand na de vermelding ervan geen gevolg heeft gegeven aan de vraag om inlichtingen bevestigt het Commissariaat-generaal, overeenkomstig artikel 52, paragraaf 2, alinea 4 van de Vreemdelingenwet, de

weigering van verblijf besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 11 maart 1999.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 maart 1999 tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag besloot omdat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelde dat de betrokkene een vaag en weinig gedetailleerd relaas bracht.

Tijdens haar asielprocedure voor het Commissariaat-generaal werd betrokkene meerdere keren de mogelijkheid geboden haar asielmotieven hetzij mondeling, hetzij schriftelijk uiteen te zetten. Het verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep neergelegd door haar advocaat op 16 maart 1999 bevat geen inlichtingen betreffende de motieven van haar asielrelaas. De door betrokkene in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal gegeven inlichtingen zijn te summier en te weinig gedetailleerd om de Commissaris-generaal toe te laten op grond ervan een gemotiveerde beslissing te nemen. Bovendien werd betrokkene tot driemaal toe door het Commissariaat-generaal opgeroepen om haar motieven hetzij mondeling, hetzij schriftelijk uiteen te zetten. Betrokkene heeft steeds nagelaten gevolg te geven aan het verzoek om haar motieven schriftelijk aan het Commissariaat-generaal over te maken, zodat een bevestigende beslissing van weigering van verblijf overeenkomstig artikel 52, paragraaf 2, alinea 4 van de Vreemdelingenwet kan worden genomen op grond van het geen gevolg geven van een vraag om inlichtingen. Immers 'de Commissaris-generaal dient zich in de ontvankelijkheidsfase met kennis van zaken uit te spreken over de ontvankelijkheid van de aanvraag, in het bijzonder door na te gaan of de motieven van de vreemdeling die vraagt om als vluchteling te worden erkend steek houden en eerlijk zijn; dat wanneer hij vaststelt dat hij in wezen gehinderd wordt om zijn opdracht uit te voeren door bijvoorbeeld het niet verschijnen van verzoeker, er hem, gelet op de afwezigheid van verklaringen die de stelling van de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde zouden kunnen weerleggen, geen andere mogelijkheid rest dan diens beslissing te bevestigen, zonder uitspraak te doen over de grond van de zaak (zie R. v. St., nr. 90.087 van 6 oktober 2000). Betrokkene heeft een verplichting tot medewerking aan haar asielprocedure. Door haar wel bijzonder summiere verklaring (in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal en in haar verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep) en het geen gevolg geven aan de vraag om inlichtingen binnen de maand na de oproeping toont zij echter, een gebrek aan belangstelling voor de door haar ingeleide procedure.'";

2. Betreffende de toepassing van artikel 26 van voornoemd koninklijk besluit van 9 juli 2000.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat luidt als volgt:

“QUANT AUX MOYENS.

Pris de l'abus de pouvoir, de l'absence de motivation adéquate et du non respect des droits du demandeur d'asile.

1. Attendu que la partie requérante a contrairement à ce qui est indiqué dans la décision attaquée, donné suite à la convocation qui lui avait été envoyée en date du 20.11.2000 puisque son conseil envoyait au CGRA une lettre recommandée datée du 08.12.2000 contenant un certificat médical et précisant ce qui suit : 'Je vous remercie de bien vouloir tenir compte dans le cadre de la nouvelle convocation, du fait que ma cliente semble souffrir d'une maladie grave et que son incapacité risque de se prolonger.' Attendu que la requérante souffre donc d'une maladie grave. Qu'à l'époque de la convocation litigieuse, cette maladie affectait particulièrement la requérante au niveau des yeux ainsi qu'en atteste le certificat médical émanant du centre hospitalier Saint-Pierre. Qu'il est évident que cette affection empêchait la requérante de venir à l'audition et aussi d'écrire. Que c'est son conseil qui a envoyé la lettre recommandée du 08.12.2000. Attendu que la requérante a démontré l'intérêt qu'elle portait pour sa procédure d'asile puisqu'elle a demandé au CGRA de postposer l'audition afin de lui permettre d'être présente lors d'une audition fixée à une date ultérieure. Attendu que s'il est vrai que le CGRA n'a pas l'obligation de convoquer une partie en vue de l'entendre, il n'est pas moins vrai que dès que le CGRA a décidé qu'il devait y avoir convocation, les droits de la défense doivent être respectés; Que c'est aller à l'encontre des dits droits que de refuser à un demandeur d'asile le droit d'être malade en lui refusant de postposer sa date d'audition.

2. Attendu que la requérante a bénéficié d'un arrêt du conseil d'état rendu en date du 16.03.2000 et décidant de la suspension de la décision du 11.03.1999. Que le CGRA a ensuite en date du 14.04.2000 procédé au retrait de la décision litigieuse pour éviter les

inconvenients de la procédure du conseil d'état qui devait encore se prononcer sur l'annulation de ladite décision litigieuse. Que l'annulation de ladite décision s'est avérée sans objet puisque le CGRA avait retiré entre temps la décision litigieuse. Attendu qu'il en

résulte avec certitude que la décision du 11.03.1999 est devenue inexistante depuis le 14.04.2000. Qu'il en découle que la décision actuellement attaquée ne pouvait pas confirmer la décision du 11.03.1999 retirée en date du 14.04.2000 par le CGRA dont émane l'actuelle décision attaquée.

Attendu que le CGRA commet un abus de droit en confirmant une décision qui a été retirée auparavant. Attendu que la décision attaquée retrace toutes les étapes de la procédure sauf le retrait de la décision du 11.03.1999 en date du 14.04.2000. Attendu que le CGRA fait ainsi abstraction d'une partie du dossier administratif relatif à la requérante et que la décision attaquée n'est pas motivée adéquatement.

Attendu que la décision attaquée ne contient aucune relation des faits qui ont été à l'origine de la demande d'asile de la requérante.

Attendu que les raisons pour lesquelles le conseil d'état était intervenu précédemment concernait justement la même attitude du CGRA qui avait refusé de tenir compte de la maladie de la requérante et refusé de postposer une audition de la requérante.

Attendu que celle-ci est souffrante depuis son arrivée en Belgique. Qu'elle a été hospitalisée à de nombreuses reprises depuis qu'elle est en Belgique. Qu'elle joint au présent recours de nombreux documents qui prouvent qu'elle est continuellement inquiétée par sa santé. Que cela démontre que le CGRA ne pouvait pas refuser de lui donner un délai pour être capable de présenter les motifs de sa demande d'asile.

Attendu qu'il en résulte que la décision attaquée est hautement critiquable.

Qu'elle doit être annulée.”;

2.2. Overwegende dat artikel 52, § 2, 4/ van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Minister of diens gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die het Rijk binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden, die zich vluchteling verklaart en vraagt als dusdanig erkend te worden, niet toegelaten zal worden in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven:

(...)

“4/ wanneer de vreemdeling, binnen een maand na de verzending, geen gevolg heeft gegeven aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen en daarvoor geen geldige reden kan geven”;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal op 20 november 2000 een oproeping voor een verhoor op 7 december 2000 aan de verzoekende partij heeft gestuurd; dat onderaan deze oproeping wordt vermeld:

“Indien een geval van overmacht u belet gevolg te geven aan deze oproeping, wordt u dringend verzocht enerzijds het bewijs van de ingeroepen overmacht **en** anderzijds ALLE elementen die u ter ondersteuning van uw asielaanvraag wil inroepen, per aangetekend schrijven over te maken aan het Commissariaat-generaal.”

Overwegende dat voormelde brief een “oproeping” vormt in de zin van artikel 52, § 2, 4/ van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij op 6 december 2000 via haar raadsman een medisch attest heeft verstuurd naar de commissaris-generaal, door deze laatste ontvangen op 8 december 2000; dat dit medisch attest vermeldt dat de verzoekende partij omwille van een oogziekte niet aanwezig kon zijn op het verhoor van 7 december 2000; dat de verzoekende partij daarmee een

geldige reden in de zin van datzelfde artikel heeft laten gelden om niet op het voorziene verhoor te verschijnen;

Overwegende dat de kwestieuze oproeping door de commissaris-generaal geen “verzoek om inlichtingen” vormt maar dat de vraag naar inlichtingen die erin vervat zit slechts een bijkomende voorwaarde vormt waaraan zou moeten worden voldaan in geval van overmacht om op het verhoor te verschijnen; dat dergelijke bijkomende voorwaarde niet in de wet is voorzien, nu daarin slechts sprake is van het aanvoeren van “een geldige reden”; dat derhalve in het ontbreken van een aangetekend schrijven met alle elementen ter staving van de asielaanvraag in dit geval geen grond kan worden gevonden voor een afwijzing van de asielaanvraag op grond van artikel 52, § 2, 4/ van de Vreemdelingenwet; dat het middel niet kennelijk ongegrond is in de mate dat de schending van deze laatste bepaling wordt opgeworpen;

3. Betreffende de vordering tot schorsing.

3.1. Overwegende dat het auditoraat in het verslag oordeelt dat indien de kamer geen toepassing maakt van meergenoemd artikel 26, de vordering tot schorsing moet worden verworpen wegens gebrek aan ernstige middelen, met toepassing van artikel 7, § 2 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000;

Gezien de nota's van de eerste en van de tweede verwerende partij;

3.2. Overwegende dat krachtens artikel 17, §2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijk tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.2.1. Overwegende dat met betrekking tot de eerste voorwaarde hierboven sub 2.2 werd geoordeeld dat het enige middel niet ongegrond lijkt; dat uit de daaraan voorafgaande bespreking integendeel blijkt dat het middel op het eerste gezicht gegrond kan zijn en derhalve ernstig is;

3.2.2. Overwegende dat met betrekking tot de tweede voorwaarde de verzoekende partij aanvoert dat volgens de Internationale Organisatie voor Migratie zij niet mag worden gerepatriëerd naar haar land van herkomst; dat de verzoekende dit betoog niet staft met concrete gegevens; dat zij daarmee geen werkelijk noch een dreiging van een persoonlijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk maakt; dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoonst dat aan de tweede

schorsingsvoorwaarde is voldaan, zodat de vordering tot schorsing moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De behandeling van het beroep tot nietigverklaring zal worden voortgezet overeenkomstig de artikelen 21 tot 25.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes oktober tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.